

UZASADNIENIE

wyroku z 8 października 2020 r.

Pozwem wniesionym 18 marca 2020 r. powódka M. C. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 5158,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się dalsze odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, do której doszło 8 marca 2017 r. (...) posiadaczem pojazdu był M. P. (1), który następnie na podstawie umowy cesji zbył na rzecz powódki wierzytelność przysługującą mu tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu od pozwanego. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji. (k. 1 – 4)

Nakazem zapłaty wydanym 30 marca 2020 r., sygn.. akt I Nc 915/20, w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W odpowiedzi na pozew z 16 kwietnia 2020 r. pozwany (...) S.A. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego przyjętego w kalkulacji przedstawionej przez powódkę, wskazując, że dotychczas wypłacone odszkodowanie stanowi wyrównanie szkody i dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Zdaniem strony pozwanej konieczne jest uwzględnienie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, co wymaga przedłożenia przez powódkę faktur za naprawę. Pozwany podniósł ponadto, że umowa cesji jest nieskuteczna, ponieważ nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych (k. 24 – 27).

W piśmie procesowym z 3 września 2020 r. pozwany poinformował o dokonaniu na rzecz powódki wypłaty 3758,77 zł, w tym 3074,99 tytułem dalszego odszkodowania oraz 683,78 zł tytułem o ustawowych odsetek za opóźnienie od 5 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty. (k. 94)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

8 marca 2017 r., na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez (...) S.A. z siedzibą w W. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. P. (2).

(okoliczność bezsporna)

4 maja 2017 r. zgłoszono szkodę w (...) S.A. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel decyzjami z 8 i 11 maja 2017 r. przyznał odszkodowanie w wysokości 4560,84 zł wyliczone w oparciu o kalkulację naprawy. Uszkodzeniu w samochodzie uległy: zderzak przedni, szyba czołowa, szklany dach panoramiczny, czujnik odstępów przedni, pokrywa silnika, dach część przednia. Kalkulację wykonano z uwzględnieniem kosztów części oryginalnych (O), części zamiennych o takiej samej jakości, jak części oryginalne (Q) oraz części zamiennych porównywalnej jakości (P).

(Dowód: akta szkody – płyta CD – k. 28; kosztorys E. nr (...) – k. 17-18; decyzja z 8 i 11 maja 2017 r. – k. 15-16)

10 lutego 2020 r. M. P. (2) zawarł z M. C., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), (...), (...) M. C.” w W. umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...) jako bezpośredni skutek zdarzenia, które jest przedmiotem postępowania likwidacyjnego zarejestrowanego w (...) S.A. Cena sprzedaży wierzytelności została określona w aneksie nr (...) do umowy.

(Dowód: umowa cesji z 10 lutego 2020 r. – k. 13-14)

Pismem z 25 lutego 2020 r. M. C. wezwała (...) S.A. do dopłaty kwoty 5158,57 zł tytułem brakującej części należnego odszkodowania zgodnie z załączoną wyceną wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Decyzją z 4 marca 2020 r. (...) S.A. odmówił wypłaty odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą

(Dowód: wezwanie do zapłaty z 25 lutego 2020 r. i kosztorys naprawy – k. 8 – 12; decyzja z 4 marca 2020 r. – k. 6)

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 8 marca 2017 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczo-godzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych (80 zł/rbg), wynosi 9187,56 zł.

(Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 59-87)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Odnośnie złożonej przez powódkę prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. K.. Sąd podzielił opinię biegłego w zakresie, w jakim wskazywała, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z technologią producenta oraz przy użyciu oryginalnych części wynosi 9 187,56 zł. Ponadto z opinii wynika, że wypłacona przez (...) S.A. kwota 4560,84 zł pozwalała na naprawę z zastosowaniem części od producentów alternatywnych oraz części oryginalnych, lecz używanych. Sąd nie podzielił natomiast tych wniosków z opinii biegłego, które wskazywały, że naprawa przedmiotowego pojazdu z uwagi na jego wiek powinna zostać dokonana przy użyciu części alternatywnych bądź oryginalnych używanych w powodów, o których mowa niżej.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka M. P. (2) na okoliczność wskazaną w sprzeczności od nakazu zapłaty z 16 kwietnia 2020 r. uznając, że fakty, które miały być wykazane za pomocą tego środka dowodowego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia z powodów, o których mowa niżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Roszczenie powoda oparte jest na art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.) w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Powódka w przedmiotowej sprawie powinna więc wykazać przesłanki, od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody; 2) szkodę; 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą; 4) winę sprawcy. Ponadto kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, powódka powinna wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności jako ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Sporna była jedynie legitymacja procesowa powódki do dochodzenia odszkodowania oraz wysokość odszkodowania.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, tj. braku legitymacji procesowej z uwagi na nieważność umowy cesji z 10 lutego 2020 r., na podstawie której powódka nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego, wskazać należy, że nie ma racji strona pozwana twierdząc, że w umowie tej brak elementów przedmiotowo istotnych. Jak trafnie zauważyła powódka z § 7 tej umowy wynika, że miała ona charakter odpłatny, a cena sprzedaży określona została w aneksie nr (...) do umowy cesji. Tym samym zarzut pozwanego jest nietrafny – umowa cesji z 20 lutego 2020 r. jest ważna, a powódka posiada legitymację procesową do dochodzenia roszczenia.

Przechodząc do oceny wysokości dochodzonej pozwem kwoty Sąd przyjął, że odszkodowanie w takiej wysokości, jakiej domagała się powódka jest zasadne. Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie wokół kwestii jaki rodzaj części powinien być wzięty pod uwagę przy obliczeniu odszkodowania należnego powódce. Powódka dokonując wycenienia wysokości odszkodowania uwzględniła koszt części oryginalnych. Z kolei strona pozwana stała na stanowisku, że powódka powinna przedłożyć faktury dokumentujące faktyczne koszty naprawy pojazdu, a nadto że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego powinno nastąpić przy użyciu części zamiennych bądź oryginalnych używanych.

Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwanego ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Nie jest także trafny zarzut strony pozwanej, która zarzucała, że powódka

powinna przedstawić faktury, z których rzeczywisty koszt naprawy. W tym zakresie podzielić należy stanowisko powódki, zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody nie jest zależne od tego, czy poszkodowany w ogóle naprawił powstałą w jego majątku szkodę, jak również przy użyciu jakich metod tego dokonał, tj. czy naprawił swój samochód w autoryzowanym warsztacie samochodowym, czy też w innym miejscu, przy użyciu jakich części, czy poniósł koszt stawki roboczo-godzin, czy też naprawę wykonał naprawę przy pomocy rodziny lub znajomych. Istotne dla ustalenia wysokości odszkodowania jest jedynie ocena wielkości uszczerbku majątkowego w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. (por. wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 980/00). Tym samym wykazanie w niniejszej sprawie za pomocą dowodu z zeznań świadka M. P. (2) zakresu i kosztów naprawy pojazdu pozostaje bez znaczenia dla wysokości należnego odszkodowania.

Podsumowując Sąd uznał, że konieczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie wynoszą 9 187,56 zł. Pozwany ubezpieczyciel wypłacił na etapie postępowania likwidacyjnego 4560,84 zł, ponadto w toku procesu wypłacił powódce dalszą kwotę 3758,77 zł, w tym 3074,99 zł tytułem dalszego odszkodowania oraz 683,78 zł tytułem o ustawowych odsetek za opóźnienie od 5 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty. (k. 94). Wobec tego zasądzeniu podlegała różnica między należnym (9 187,56 zł), a już wypłaconym odszkodowaniem (7 635,83 zł), która wynosi 1 551,73 zł. Jako że powódka nie cofnęła powództwa mimo otrzymania części świadczenia w toku procesu, powództwo ponad 1 551,73 zł należało oddalić, co Sąd uczynił w pkt II wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu - co było bezsporne - została zgłoszona w dniu 4 maja 2017 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1551,73 zł od 5 czerwca 2017 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Mimo że powództwo zostało oddalone w części, to jednak nastąpiło to w związku z częściowym zaspokojeniem roszczenia przez pozwanego, a więc uznaniem powództwa w tym zakresie. Tym samym pozwanego traktować należy jako przegrywającego, a w konsekwencji zobowiązanego do zwrotu powódce kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w wysokości 400 zł. Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd w pkt IV wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 777,28 zł (k. 84).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o apelacji oraz pełnomocnikowi pozwanego

3. Kal. 14 dni

27 października 2020 roku